

Přítomnost Pravdy (Boha) v dějinách

Pravda jakožto ryzí nepředmětnost je v dějinách (ostatně jako ve skutečnosti vůbec) „přítomna“ pouze ve svém zpřítomňování, tj. jako přicházející jakožto výzva (nepředmětná): nejsme to my, kdo ji můžeme zpřítomňovat, ale můžeme se stát prostředníky (nástroji, průchozími subjekty, služebníky apod.) jejího uplatňování ve skutečnosti. To, co je pak výsledkem jejího uplatnění (s naší pomocí a naším prostřednictvím), je vždy nutně námi poznamenáno, takže to nikdy není plná uskutečněná pravda, ale může takto být uskutečněna (myšlena a formulována) někdy lépe a jindy hůře (a proto vždycky jen dočasně). Nic uskutečněného, a tedy ani nic myšleného a formulovaného (vysloveného) nemůže a nesmí být ztotožňováno s vlastní ryze nepředmětnou Pravdou, ale představuje tu lepší a jindy horší „stopu“ po ní a po jejím příchodu (po jejích příchodech) či lépe: po jejím adresném aktuálním přicházení do určité situace– a v tom smysl tedy i stopu v dějinách (pokud jde o uskutečňování naším myšlenkovým a pak i praktickým, spolu-pracujícím a pro Pravdu angažovaným nasazením). Takže závěrem: Pravda nikdy není v dějinách „obsažena“ jako uskutečněná, ale její příchody po sobě mohou (ovšem poznamenány tím či oním „subjektem“) zanechávat stopy, které lze interpretovat (třeba i po delší době).

(Písek, 130901-1.)